

per; men da der ikke kan være Spørgsmaal om, igjennem et vestindisk Budget, at indvinde for det egentlige Kongerige Danmark nogen pecuniar Fordeel, saa forekommer det mig virkelig ikke at være saa magtpaaliggende, som man har villet gjøre det til, enten det bliver forhandlet paa det ene eller andet Sted. Folkethinget har nu forsøgt at gjøre et Udkast til en Definition af „de indre Anliggender“ ved Siden af denne Deling af Budgettet. Vel er der blevet udtalt fra Regeringens Side, skjøndt kun i Discussionsform, at man ei kan foretage en Deling saaledes, at det særlige Lovgivningsværk, indenfor de meget snævre Grændser, jeg har tilladt mig at omtale, fremdeles skulde blive hos Rigsdagen, og at alle Budgetsager, uden nogen Deling, henvises til Rigsraadet; men det forekommer mig, at den blotte legislative Medvirkning, især efter en rigtig Administration — jeg har tænkt derpaa — uden tilsvarende Andeel i Budgettet er aldeles betydningsløs. Skal der gjøres en Sondring, maa den altsaa tillige gjøres i Budgettet, og det er ogsaa det, som Folkethinget har forsøgt paa. Det er ganske klart, at, hvis vi forkaste Forslaget, vende vi atter tilbage til Bestemmelsen om Grundlovens Indskrænkning, det vil sige, vi have da Ord, om hvilke Enhver har Lov til at tænke, hvad han vil, og hvorom vi før et Døgn siden have hørt Uttringer, der ere aldeles afvigende fra, hvad man hidtil har tænkt sig; vi ere da ikke komne et eneste Skridt videre. Vedtage vi derimod Forslaget, er vel ikke Ordningen derved tilveiebragt, men der er da gjort et Skridt, hvorpaa der kan underhandles. Det er nemlig aabenbart, at, da dette er et Spørgsmaal, der skal betegne Grændsen mellem Rigsdagens og Rigsraadets Myndighed, maae disse begge tage Beslutning derom, og blive Beslutningerne ikke samstemmende, da staaer det tilbage, som jeg anseer for det Alleruheldigste, og som jeg for mit Vedkommende ikke engang anerkjender som ubetinget lovligt, at det er Regeringen, som skal dømme dem imellem. Jeg for mit Vedkommende har taget, og vil fremdeles tage en fuld Reservation mod denne Afgjørelsesmaade, dog ikke længere, end jeg vil og har Gyde til at gjøre det Modsatte gjæl-

dende; er der ikke i selve Grundlovens Indskrænkning fastsat nogen Bestemmelse om, hvorledes Grændsen skal afgjøres, kan det kun afgjøres ved en indbyrdes Overenskomst. Det er altsaa en Afgjørelse, som det i ethvert Tilfælde er overmaade lidet ønskeligt at recurrere til, og jeg troer, at dette maa yderligere bestyrke Enhver i Dnisset om, at alle saadanne Spørgsmaal kunne blive afgjorte ved Forlig, og det er et saadant Forligstilbud, der er gjort af Folkethinget. Der som vi vedtage det her, kan det vel ikke blive til Lov, førend det er antaget af Rigsraadet, da Kongen naturligviis ikke forinden kan sanctionere det; men skeer det, da er der gjort en fuldstændig Afskillelse mellem de indre og ydre Anliggender eller rettere sagt mellem de særlige og de fælles, da det Begreb er anvendt paa Bestindien, som er optaget i vore egne Love; da veed man, hvad der hører til Rigsdagen og hvad til Rigsraadet, og skjøndt vistnok en Deling af Budgettet har sine store Ulemper, skjøndt ganske vist den coloniale Udvikling i mange Henseender derved vil blive lammet — sæt f. Ex., at der forelaae Alternativet mellem, om man skulde tilveiebringe Midler enten ved directe Beskatning eller ved Forhøielse af Toldsatserne, da skulde Valget herimellem henstilles til to forfjellige Autoriteter, da det ene kun kan bevilges af Rigsdagen, det andet kun af Rigsraadet, — er der dog en fremkommelig Veie, og det er derhos en Veie, som Rigsraadet aldrig vil kunne have Betænktheds ved; thi Systemet er nemlig ligefrem det, at Kongeriget skal hverken have Binding eller Tab af Coloniernes Bestyrelse. Som det vil sees af Forhandlingerne, har Striden ikke været om, hvad der var absolut Særligt eller Fælles, men om hvorledes der skal forholdes med et vist Grandsgebeet. Folkethingets Udvalg meente fra Først af, at det maatte henregnes til det Fælles, men, da der blev gjort Indsigelser herimod, blev der fra Regeringens Side foreslaaet en Udvei, hvorefter disse blandede Udgifter skulde deles i det samme Forhold, hvori Indtægterne tilflød. Hvilken af de to Veie man gaaer, er ligegyldigt; thi skal Kongeriget kun forvalte de særlige Anliggender, faaer det et Overskud af 16,000 Rd., og det er denne